

РЕШЕНИЕ

№ 5702

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11723** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. Н. Ш., [дата на раждане] , гражданин на САЩ, чрез представител по пълномощие адв. Х. В., против отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България рег. № 5364р-23458/08.11.2023 г., постановен от директор на дирекция „Миграция“, на основание чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, по заявление рег. № Г-2244/19.06.2023 г..

В жалбата се твърди, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила и е необоснован. Жалбоподателят счита, че приетото от административния орган в оспорения административния акт не отговаря на фактическата обстановка. Моли съдът да отмени отказа и даде задължителни указания по тълкуването и правилното приложение на закона, като върне преписката за ново разглеждане от компетентния орган. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът –директор на дирекция „Миграция“ МВР, чрез процесуалния си представител юрк. В. Т. в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност по отношение на претендирания адвокатски хонорар. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и представя писмени бележки.

СГП редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по заявление рег. № Г-2244/19.06.2023 г. от И. Н. Ш., [дата на раждане], гражданин на САЩ до директор на дирекция „Миграция“ МВР. В заявлението е отразено, че Ш. е [дата на раждане] в [населено място]– САЩ.

Установява се, че чужденец на 25.01.2020 г., през летище С./ л.73/ е влязъл в Република България с виза по чл.15,ал.2 от ЗЧРБ с №BGR001242322, издадена на 22.01.2020г. от КДЛ в посолството на Република България в Р.,Италия, със срок на валидност от 24.01.2020г. до 24.01.2021г./360дни/, с цел - обучение в университет./л.25/.

Не е спорно, а се установява и от приложената по делото справка от АИС “Единен регистър на чужденците“, съдържащ данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване на жалбоподателя /л.74-л.75/, че след изтичане срока на посочената виза до 14.03.2022г. жалбоподателят пребивава на територията на страната във връзка с подавани от него заявления за продължаване на срока на пребиваване на основание чл.27,ал.2 от ЗЧРБ “срокът на пребиваване на лица ,влезли в страната при условията на безвизов режим, може да бъде продължен еднократно от службите за административен контрол на чужденците по хуманитарни причини, свързани с извънредни обстоятелства, както и на основание чл.24,ал.7 от ЗЧРБ-при наличието на извънредни обстоятелства на членовете на семейство на български гражданин може да бъде издадено еднократно самостоятелно разрешение за продължително пребиваване.“

На 28.02.2022г. жалбоподателят подава заявление за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ „член на семейство на български гражданин“. С молба от 17.03.2022г. жалбоподателят оттегля заявлението си и производството е прекратено от органа.

Видно от приложената по делото справка за визи по данни на лице –чужд гражданин /л.25/ на оспорващия, на 30.06.2022г. е издадена виза по чл.15.ал.1 във вр.чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ от КДЛ в Генералното консулство на Република България в [населено място],Гърция, със срок на валидност 6 месеца ,считано от 30.06.2022г. до 30.12.2022г. Жалбоподателят на 30.06.2022 г. след напускане на страната и при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1, т. 2 и чл. 15, ал. 1 от ППЗЧРБ е влезнал в РБългария в срока на издадена виза „D“.

На 01.07.2022г. жалбоподателят подава заявление рег. № 1441 от 01.07.2022г. за продължително пребиваване в Република България на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ „член на семейство на български гражданин“. С Решение № 916678/08.07.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ му е предоставено продължително пребиваване ,на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ в срок от 08.07.2022г до 08.07.2023г.,като член на семейство на български гражданин.

На 20.03.2023г. от брака му с българската гражданка М. Е. Ш. е роден сина на оспорващия Я. И. Ш. .

На 19.06.2023г. чужденецът подава заявление рег. № Г-2244/19.06.2023 г.до директора на Дирекция „Миграция „ да му бъде представено право на постоянно пребиваване в РБ на основание на това, че е родител на български гражданин и му осигурява дължимата по закон издръжка и е пребивавал законно и непрекъснато за срок от три години на територията на РБ (чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ).по което е постановен оспорения

отказ. Към заявлението са приложени копие от личния паспорт на молителя, удостоверение за раждане, декларация от И. Н. Ш., че ще осигури необходимата издръжка на сина си до навършване на пълнолетието му, удостоверение за открита сметка в Банка „ДСК“ АД, наличност по нея 104 584.73 лв., декларация за предоставяне ползването на жилище находящо се в [населено място], район С., [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 4, нотариален акт, удостоверение за сключен граждански брак, свидетелство за съдимост издадено от централно бюро за съдимост и писмо от ДАНС, с което не се възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в РБ.

На 26.07.2023г.жалбоподателят подава заявление с рег № 1655 до директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.25,ал.1,т.18 от ЗЧРБ -като член на семейство на български гражданин.

На 15.08.2023г. от ответника е издадено Решение за продължаване срока на продължително пребиваване в Република България на оспорвания чужденец до 15.08.2024г.

На 08.11.2023г. от ответника е издаден оспорения по делото отказ рег. № 5364р-23458, по подаденото заявление рег. № Г-2244/19.06.2023 г.на основание чл.24,ал.1,т.4.ЗЧРБ. В хода на съдебното производство по делото са предоставени от ответника справка за пътуване на лице – чужд гражданин (л. 73) и справка за чужденец – АИС „ЕРЧ“ (л. л. 74 и 75).

В производството по делото е разпитан свидетеля И. В. И., от показанията му се установява ,че познава жалбоподателя от 2018г.;през 2020г.И. Ш. се преместил да живее в България и през м.август същата година сключил брак, съпругата му е българска гражданка и близка приятелка на свидетеля.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима подадена е чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ рег. № 5364р-23458/08.11.2023 г. е издаден от компетентен орган – директорът на дирекция“Миграция“, съгласно чл. 25, ал.3,изр. второ от ЗЧРБ. Решението е мотивирано от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – отказ на основание чл. 26, ал. 2 ЗЧРБ вр. с чл. 25, ал. 4 ЗЧРБ: „отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговоря на условията по чл. 24, 24а-24г, 24е, 25, 25б, 33а, 33г и 33к-33м“, за това, че И. Н. Ш. не отговоря на условието на чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, като не е пребивавал законно и непрекъснато на територията на страната 3 години. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Оспореният акт е издаден при спазване на приложимите материално-правни норми.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4, международни договори или

договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешения срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

Съгласно чл. 38 от ППЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1 и декларация за издръжка. В случаите, когато низходящият български гражданин е пълнолетен, се прилагат и документи, удостоверяващи обстоятелствата по чл. 144 от Семейния кодекс. Службите за административен контрол на чужденците прилагат службена справка от информационните фондове на МВР за законното и непрекъснато пребиваване на чужденеца за срок три години на територията на страната, както и за раждане на низходящия български гражданин.

От доказателствата по делото се установява, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващия да му бъде предоставено право на постоянно пребиваване в РБ, като към заявлението си оспорващият приложил изискуемите документи. Административният орган е служебно е събрал относимите доказателства и ги е анализирал.

В нормата на чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, които е необходимо да бъдат изпълнени кумулативно: чужденеца да е родител на български гражданин, да осигурява на българския гражданин дължимата по закон издръжка и да е пребивавал законно и непрекъснато на територията на Република България за срок от три години.

Не е спорно, че жалбоподателят отговаря на първите две условия, тъй като е родител на българския гражданин Я. И. Ш. , [дата на раждане] и е представил доказателства, декларация ,че ще осигури необходимата издръжка за детето ,към която са приложени и доказателства за налични парични средства от Банка ДСК АД. Недоказано обаче е и в хода на съдебното производство остава наличието на третото кумулативно условие - не се установи кандидатът да е пребивавал законно и непрекъснато три години на територията на РБългария.

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят за периода 25.01.2020г. -24.01.2021г. е пребивавал в Република България, на основание издадена виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D/по чл.9,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, издадена му

като студент по програми за обучение до една учебна година.

Установи се и, че за периода от 15.03.2021 г. -14.03.2022 г. оспорващия е пребивавал в РБ на основание чл. 24, ал. 7 от ЗЧРБ, а именно „при наличието на извънредни обстоятелства на членовете на семейството на продължително, дългосрочно или постоянно пребиваващ чужденец и на членовете на семейството на български гражданин по чл. 2, ал. 6, т. 1, 2 и 3 може да бъде издадено еднократно самостоятелно разрешение за продължително пребиваване по ред, определен с правилника за прилагане на закона.“

На 28.02.2022 г. същия е подал заявление за разрешаване на право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ и процедурата е спряна поради направен самотказ от заявление рег. № 10850/17.03.2022 г., като за периода от 17.03.2022 г. до 30.06.2022 г.-период от повече от три месеца,се установи, че не е регистриран срок за разрешено право на пребиваване на оспорващия в РБ. Установява се и че жалбоподателят излиза от страната на 20.03.2022г.и влиза на 26.03.2022г.,който период води до прекъсване в пребиваването на чужденеца.

От събраните доказателства също се установи, че на 30.06.2022 г. оспорващият след напускане на страната и при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1, т. 2 и чл. 15, ал. 1 от ППЗЧРБ е влезнал в РБ в срока на издадена виза „D“ с валидност 30.06.2022 г. – 30.12.2022 г. На 01.07.2022 г. оспорващия е подал заявление за разрешаване на продължително пребиваване отново на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ (член на семейство на български гражданин), на което основание пребивава в Република България и към момента със срок до 15.08.2024 г.

Предвид установеното съдът намира обосновано и правилно, административния орган е приел в оспорения отказ, че релевантния период за законно и непрекъснато пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ е периодът от датата на влизане на територията на страната с виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ-30.06.2022г., изискуема за разрешаване право на постоянно пребиваване, съгласно чл.34 от ППЗЧРБ. Към датата на подаване на заявлението-19.06.2023г.,срокът за пребиваване определен в чл.25,ал.1,т.4 не е достатъчен.

Изложеното сочи, че оспорващият не е пребивавал непрекъснато и законно на територията на страната три години, поради което законосъобразно анализирайки всички събрани в хода на административното производство доказателства ответникът е издал оспорения отказ за предоставяне на право постоянно пребиваване.

Издаденият отказ отговаря и на целта на закона-да се отказва издаването на разрешения за постоянно пребиваване на чужденци в РБ, които не отговарят на изискването на чл.24,ал.1,т.4 ЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване - оспорващия не е пребивавал три години законно и непрекъснато на територията на Република България.

Настоящия състав на съда следва да отбележи, че актът е издаден на чисто формално основание, но това не води до неговата незаконосъобразност или необоснованост. Не е нарушено ,правото на личен и семеен живот на чужденеца ,тъй като той има разрешено право на продължително пребиваване на основание чл.24,ал.1,т.18 от ЗЧРБ, като член семейство на български гражданин до 15.8.2024г.,което подлежи на продължаване и няма пречка оспорващият ,след достигане на изискуемия срок по чл.25,ал.1,т.4 от ЗЧРБ, отново да кандидатства и да му се разреши право на постоянно пребиваване на посоченото основание.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на оспорващия не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. Ш., [дата на раждане] , гражданин на САЩ,ЛНЧ [ЕГН] против отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р-23458/08.11.2023 г., издаден от директора на дирекция „Миграция“-МВР, на основание чл.26,ал.2 във връзка чл. 25, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, по заявление рег. № Г-2244/19.06.2023 г.

ОСЪЖДА И. Н. Ш., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на САЩ, да заплати на Дирекция „Миграция“ –МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: